

از قضا داعیه نویسنده آنست که برای جهش در علم و فناوری و جهت دهی مناسب به آن، چاره‌ای جز تطبیق متن و محتوای پیشرفت و طراحی ساختارها با فرهنگ جهاد، وقف، همیاری، جوانمردی نداریم). واقعیت آنست اگر پیشرفتهای علم و فناوری کشور نبود، امروز در استحصال نفت و گاز، تامین برق، و خدمات بیمارستانی و درمانی نیز مانده بودیم

در فناوری و صرفه تولید، در جهان سرآمد است در سال‌های گذشته نسبت به برخی از محصولات فناورانه ساخت ایران اعلام نیاز و اقدام به خرید کرده است. محصولات فناورانه ایرانی دروازه‌های روسیه، اندونزی، کره جنوبی، آلمان، برزیل و بسیاری از کشورهای جهان را فتح کرده و نوید می‌دهد که این مسیر مهم (و هر چند باریک) می‌تواند به جریانی پر قدرت و دائمی تبدیل شود.

برای حل مسأله ناترازی انرژی، نباید تنها راه‌حل را در افزایش قیمت‌ها و فشار بیشتر بر مردم دید؛ بلکه می‌توان با رسوخ فناوری‌های بومی، هم مشکلات را کاهش داد و هم زمینه توسعه بیشتر این فناوری‌ها را فراهم آورد. امروزه فناوری‌هایی در کشور داریم که می‌توانند پرچسب درجه مصرف لوازم خانگی را از ای (E) به ای (A) ارتقا دهند و از میزان هدررفت انرژی در مراحل مختلف تولید تا انتقال گاز بکاهند. امروزه فناوری‌هایی داریم که می‌توانند احتراق سوخت را چه در نیروگاه و چه در موتور خودرو بهبود دهند و علاوه بر کاهش مصرف انرژی، آلودگی کمتری را روانه‌های کلانشهرها کنند. و مهم‌تر از آن، سطح توجه در جهان به فناوری‌های نوظهور این حوزه بالا

داخل، طرح بزرگ آبرسانی غدیر را به انجام برسانیم. لذا باید بدانیم ناگزیریم که به دانش ساخت هواپیما نیز مسلط شویم و از دام وابستگی و هزینه‌کردن درآمدهای ارزی کشور برای امور مصرفی‌هایی پیداکنیم.

برای حل مسأله صندوق‌های بازنشستگی، چاره‌ای جز افزایش درآمدهای کشور نداریم. امروزه می‌دانیم دیگر نباید مثل گذشته بر نفت تکیه کنیم و به آن امیدوار باشیم. صادرات کالاهای سنتی و غیرفناورانه نیز هرچند لازم است اما نمی‌تواند به درآمد قابل توجهی منجر شود؛ ضمن اینکه این هر دو - آنچنان که تاکنون تجربه کرده‌ایم - دارای رقبای فراوانی در جهان هستند و بشدت در وضعیت ناپایداری قرار دارند. راهکار پایدار درآمدهای ارزی، فقط و فقط توسعه مزیت‌های رقابتی در توسعه صادرات است و این مهم تنها از طریق تقویت توان فنی کشور به دست می‌آید. خوشبختانه حتی کشوری چون چین که

